

Mijn land niet meer

Johan Sinnema april 2015

Een boot deint op de golven voor de kust van het land,
Op het strand, een man met zijn kind, hand in hand.
Over zijn schouder kijkt hij naar wat achter hun ligt.
Zijn blik is hol, een traan vertroebelt zijn zicht.

Niets is meer over, alles uitgewist,
Het rust nu alleen nog in zijn hoofd.
Zijn land ligt verdord, zijn dorp werd verwoest,
Zijn vrouw en zoon werden gedood.

Het resultaat van bitterheid van terreur en van haat,
De zinloosheid van het geweld.
Niets en niemand ontziend voor het eigen gewin,
Niets ontziend voor hun eigen idee.

Zijn land was zijn land niet, was zijn land niet meer, hij kon er niet meer zijn.

Het enige dat nog restte was zijn dochter, zijn kind.
En de vlucht naar een toekomst voor haar.
Zijn laatste geld voor een mensensmokkalenaar.
Voor een boottocht, vol honger en gevaar.

Stuurloos drijven zij in het oog van een storm,
Een speelbal in die hel van water en geweld.
Vechtend voor hun plek om niet overboord te slaan.
Voor die kans op een veilig bestaan.

Naar een land, dat zijn land kan zijn, waar hij zichzelf kan zijn, zoals hij is.

Hoe kan het dat een mens, dit een ander aandoet?
Hoe kan die wreedheid toch bestaan
Is er nog ergens een plek waar compassie bestaat?
Met respect voor wie je bent en wat je denkt?
Kan het hier soms zijn waar ik nu ben beland?
Of bestaat die vrijheid alleen in mijn droom?

Solo

Langs het kanaal staat een man, hij kijkt naar een boot.
Zijn dochter is veilig en zit gelukkig op school.
De tijd kruipt door de dag, hij mag hier niets doen.
Gedachten die tolleren rond in zijn hoofd.
Ook hier ziet hij haat en onverdraagzaamheid.
Ook hier wordt vrijheid duur betaald.

Kan dit land, toch mijn land zijn, of kan ik hier ook straks, straks niet meer zijn.

Kan dit land, toch mijn land zijn, of kan ik hier ook straks, straks niet meer zijn.

In vrijheid

In veiligheid.